

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἀσυνδρομαί ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός καί εἶνε προσκληρωταί δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, πρὸς τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Σεπτεμβρίου 1901

Ἔτος 23ος. — Ἀριθ. 39

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΑΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ' (Συνέχεια.)
ΤΡΟΜΕΡΑΙ ΑΝΗΥΧΙΑΙ

Οἱ ναῦται εἶχον διαταχθῆ νάποτιθα-
σθοῦν, διὰ γὰρ μὴ γίνεται θόρυβος ἐπὶ τοῦ
πλοιαρίου. Ἄν ἡ Παυλίνα ἤθελεν ἀπο-
κοιμηθῆ, ἦτο ἀνάγκη νὰ μὴ διαταράξη
τίποτε τὸν ὕπνον της.

Ὁ λογίας Μαρσίλλης εἶχεν εἰ-
δοποιηθῆ περὶ δλων. Ἐγνώριζεν ὅτι
εἶχεν εὐρεθῆ τὸ ἀντιπυρετικόν φάρ-
μακον καὶ ὅτι εἶχε δοθῆ πρὸ ὀλίγου
εἰς τὴν Παυλίαν. Ἀφῆκεν ὅθεν
τὴν Μορρίσκη, ἐπήδησεν ἐπὶ
τῆς ὄχτης καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν
Γαλλινέτταν...

Ὁ Γερμανὸς Πατέρν τῷ ἔνευσε
νὰ μὴ προχωρήσῃ.
Ὁ δυστυχὴς ἀνθρωπος ὑπὲρ
κουσε καὶ ἐστηρίχθη εἰς ἓνα βρά-
χον, θρηγῶν.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Γερμα-
νοῦ Πατέρν, εἰάν δὲν ἐπὶ ἤρχετο
νέος παροξυσμὸς, τοῦτο θὰ ἐσή-
μαινεν ὅτι τὸ καλοραδίτον εἶχεν
ἐνεργήσῃ. Ἐντὸς δύο ὥρων θὰ ἐ-
γνώριζαν ἂν ὑπὸρχεν ἐλπίς, καὶ
ἴσως μάλιστα βεβαίητης, ὅτι ἡ νε-
νὴς θὰ ἐσώζετο.

Με ποίαν ἀνέκφραστον ἀγωνίαν
περίμενον δλοι!... Ἡκροάζοντο
μήπως ἤθελε διαφύγῃ ἀπὸ τὰ
χεῖλη τῆς Παυλίνας στεναγμὸς...
μήπως ἤθελε φωνάζῃ... Ὅχι,
δὲν ἐπρόφρασε λέξιν...

Ὁ Ἰάκωβος Ἑλλῶν ἐπληγιά-
σεν εἰς τὸ ὑπὸστυγον...

Ἡ Παυλίνα ἐκοιμᾶτο, ἐκοιμᾶτο
χωρὶς τὴν παραμικρὰν στενοχω-
ρίαν, ἐν ἄκρῳ γαλήνῃ...

— Ἐσώθη... ἐσώθη!
Ἐψύθησεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Γερ-
μανοῦ Πατέρν.

— Τὸ ἐλπίζω... τὸ πιστεύω...
Ἐ, ἀξίζει ὁ, τι πῆξ αὐτὸ τὸ κα-
λοραδίτο!... Μόνον ποῦ εἶνε σπά-

νια τὰ φαρμακεία εἰς τὸν Ἄνω Ὀρε-
νόνον!...
Παρήλθεν ἡ ὥρα καὶ ἡ προσβολὴ δὲν
ἐπακμήθη. Δὲν θὰ ἐπακμήθητο πλέον!
Καὶ τὸ ἀπόγευμα, ὅταν ἡ Παυλίνα ἐ-
ξύπνησεν, ἤμπόρεσε νὰ ψυθυρίσῃ, — ὅχι
ἀνευ λόγου αὐτὴν τὴν φοράν, — τείνουσα
τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ἰάκωβον Ἑλλῶν:
— Εἶμαι καλλίτερα... ναι... αἰ-

σθάνομαι ὅτι εἶμαι πολὺ καλλίτερα...
Ἐπειτα, ὅταν ὁ λογίας Μαρσίλλης,
ὁ ὅποιος ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ ἐπανέλθῃ
εἰς τὴν Γαλλινέτταν, εὐρέθη
πλησίον της:
— Πᾶμε καλλίτερα... θεῖέ μου!...
τῷ εἶπε μειδιῶσα, ἐν ᾧ ἐσπόγγιζε μὲ τὸ
χέρι της τρυφερότατα τὰ δάκρυα τοῦ γη-
ραίου στρατιώτου.

Ἡγούρησαν παρὰ
τὸ πλευρόν της ὄλην
τὴν νύκτα, καὶ ἄλλα
ἀρεψήματα τοῦ θαυμα-
τουργοῦ αὐτοῦ φλοιοῦ
τῇ ἐδόθησαν. Ἐκοιμήθη
ἡσυχῶς, καὶ τὴν ἐπαύ-
ριον, ὅταν ἐξύπνησε,
κανεὶς δὲν ἀμφεβάλλε
πλέον περὶ τῆς σωτη-
ρίας της. Ὅποιαν χα-
ρὰν ἠσθάνθησεν οἱ ἐπι-
βάται, ὅποιαν χαρὰν
ἐπίσης καὶ τὰ πληρώ-
ματα τῶν δύο πλοια-
ρίων!
Ἐννοεῖται, ὅτι ὁ ἀρ-
χηγὸς τοῦ Μακάβα, μεθ'
ἄλλας του τὰς εὐγενεῖς
ἀρνήσεις, ἔλαβε τὴν ἄ-
δειαν νὰ ἐκλέξῃ διὰ τὴν
οἰκογένειάν του, ὅτι τῷ
ἤρσεν ἀπὸ τὸ φορτίον
τῆς Μορρίσκης. Ἡ
ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ κα-
λὸς ἀνθρωπος ἐράνη ὀ-
λιγαρχίης. Μερικαὶ μά-
χαιραι, εἰς μικρὸν πέ-
λέκως, ὀλίγον ὑφάσμα,
καθρεπτάκια καὶ ὀλίγα
σιγάρα ἐπλήρωσαν τὸ
πολύτιμον καλοραδίτον.
Καθ' ἣν στιγμὴν ἐ-
πρόκειτο νάναχωρή-
σων, παρετήρησαν ὅτι
ὁ Ζορρές δὲν εὐρίσκατο
ἐντὸς τῆς Γαλλι-
νέττας, καὶ βεβαίως
θὰ ἔλειπεν ἀπὸ τὴν

Καὶ ἐστηρίχθη εἰς ἓνα βράχον, θρηγῶν. (Σελ. 309, σ.ηλ. α'.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλους δεκατὸς μέχρι τῆς 30 Ὀκτωβρίου

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τῷ ὅποιον δὲν γὰρ γράφου
τὰς λύσεις τῶν εἰς διαγωνισμοὺς, ποιεῖται ἐν
τῷ ἱερῷ μὲν εἰς φακέλους, ἂν ἔσται
περίεξ 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

403. Αεξίγριφος.
Κάποια χώρα μυθική
Καὶ νηῖς Ἑλληνική,
Κάμουν βασιλῆα παλῆον,
Δίκαιον κ' ἐξαιουστόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Παναθηναίας.
404. Συλλαβόγριφος.
Ἐνας υἱὸς τοῦ Γ' ὡς μαζὶ μ' ἓνα Θεόν,
Συμφώνησαν νὰ κέμουν... καὶ γῆν καὶ οὐρανόν.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λέγιου.

405. Ἀναγραμματισμός.
Θάλασσαν φυτὸν
Εἶμαι, ὡς ἔχω μένον.
Καὶ πλάσμι ἀσθενικόν,
Ἀναγραμματισμένον.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ναυσοδοκτοῦ.
406. Ρόμβος.
Τὸ πρῶτον, ἔχει ἡ Μῆλος, ὡς καὶ τὸ τελικόν,
Καὶ σύνδεσμος τὸ ἄλλο ἐκ τῶν συμπλεκτικῶν.
Τὸ τρίτον μου ἱστορία τερπνὴ, φανταστικὴ.
Τὸ τέταρτον βαδίζον σκονάταται ἐδῶ κ' ἐκεῖ.
Κατάστασις τὸ πέμπτον ἐκ τῶν ὀχληροτάτων.
Καὶ κτηνικὸν τὸ ἕκτον ἐκ τῶν εὐχρηστοτάτων.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀστέρος.
407. Κυβόλεθρον κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον.
1.— Δι' ἐρινθίης πτηνῆς εἰς κατοικίδια.
2.— Τῆς Ἑλλάδος ὁ οὐρανὸς σφαιρίζεται.
3.— Τὸν λέοντα στολίζει ἡ χαίτη λαμπρῶς.
4.— Ὁ ἦρος Ἡρακλῆς μεγάλους ἄλλους ἐ-
τέλεσε.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰσχυροειίας.
408. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
Θεὸς — Μέλος = Γράμμα +
Ἀστερισμὸς — Ἐπιφώνημα = Ἀκρωτήριον.
Ἄθροισμα ὑπολοίπων = Ἀρχαῖος μουσικός.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζορρές Νέφους.

409— 410 Μεταμορφώσεις.
1.— Ὁ Ἄβρος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ Πάρις.
2.— Ὁ Μῶμος διὰ 10 μεταμ. νὰ γίνῃ Ἄμμων.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κανακίνας.

411. Ἀκροστοχίς ἐξ ἀναγραμματισμοῦ.
Νάναγραμματοσθῶν αἱ κατωτέρως λέξεις οὗ-
τως, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νέων λέξεων, κατὰ σει-
ράν, νάποτελέσουν τὸνομα ζῴου:
Κίνα, σκιά, πείρα, ὄμβρος, κόρος, ἄγρις.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τριπολίτου.

412. Ἑλλισοσύμφωνον.
η - ει - ε - ια - α - αω - αα - ο - αω - ια - η - ει
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Τουλκίδου.

413. Ἰνδικὸς Γρίφος.
T7 (ῥῆμα) — Ψ3 (ἀφρημένον) — μ8 (συσταστικόν).
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰνδίας.

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 31.

320. Ἰζῶν (ἴα, σόν). — **321.** Ἐθνικός - ἐν-
ικός. — **322.** Σπάρτη - Ράπτως. — **323.** Εἰς.
324. ΑΘΗΝΑ **525.** ΑΠΟΛΛΩΝ
ΘΗΡΑ ΠΟΣΕΙΔΩΝ
ΗΡΑ ΠΛΟΥΤΩΝ
ΝΑ ΖΕΥΣ
Α ΗΦΑΙΣΤΟΣ

326— 330. Ἡ πρώτη
ἀνταλλαγή διὰ τῶν
γραμματῶν Ρ, Σ: Ἀρς, μέρος, σπῆρος, στερ-
ρός, μωρός. Ἡ δευτέρα διὰ τῶν γραμμάτων Δ, Ι:
Ἀσία, μαρῖς, ὄρασις, ἀστέσις, μωρία. Ἡ τρίτη
διὰ τῆς συλλαβῆς ΚΡΑ: Ἄκρα, κρῖμα, κρᾶσις,
ἄκρατος, μικρά. — **331.** ΚΟΡΑΕ (Κάντος,
Ὀρρεῦς, Ρέα, Ἀπελλῆ, Εἰρος). — **332.** Ἐρ-
γον οὐδὲν ἕνεδος, ἀσργῆ δὲ τ' ἕνεδος. — **333.**
Ὁ Φίλιππος ἐμείσθη ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλή-
νων.

τησε; Ἡ ημετέραν Ν. Κοκκινόπουλου (ἂν
δὲν σου ἀπῆνθησα, αὐτὸ βέβαια σημαίνει ὅτι δὲν
ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, ἀλλὰ μήπω· σοῦ
ἀπῆνθησα ἀρ' οὐ ἔγραψες τὴν δευτέραν; ἐλη-
σμώνησες νὰ σημειώσης τὸ ψευδώνυμόν σου, ἢ
ἤθελες νὰ σου ἀπῆνθησῃ μὲ τὸ ὄνομά σου;) **Προκυμαίαν** τῆς Σμύρνης (ἔστειλα) Ἰσπύ-
την Γουλιέλμον (ὁ κ. Φαίδων ἔλαβε τὴν ἐπι-
στολήν σου καὶ σε εὐχαρίστω) **Μαρίαν**
τοῦ Εὐρίπου (ποῦ ἐπῆρασε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν
«δρασερὰ μὲν ἀλλὰ καὶ ἠλοκαμμένη»· ἂν ἐλη-
σώνησε νὰ στείλῃ καὶ κανὲν τετραδίον, δὲν περ-
ρίζει, τὸ στέλλει ὅταν εἰδοποιήσῃ· εἶνε τόσοι
τακτικὴ αὐτὴ ἡ φίλη μου!) **Νεραΐδαν** τῶν Σπε-
τσῶν, **Ἀργυρομένην** (ἔστειλα) Ἄγγελον Ἀδερ-
γεῖον (περίμενε τὰς ἐντυπώσεις σου) **Τυφλο-
μυτιαν** (σήμερον δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου·
περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀν' ἀλλαγῆς, ἴδὲ τὸν Κανο-
νισμόν, εἰς τὸ ἰον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τούτου) **Σκῶν**
τῶν Ἀθηναίων (ὅχι, δὲν εἶμαι καθόλου
δυσηρηστῆμένη, ἀρ' οὐ μάλιστα ἡ σημερινὴ σου
πληροφῶρα εἶνε ἀπὸ ἐκείνας· πῶς προτιμῶ καὶ
ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρσεν πολὺ) **Δ. Πικιώνην**
(βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς τὰς λύσεις
ἐντὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου — ἀλλὰ χωρὶς τίποτε
ἄλλο μέσο, — μὲ πεντάλεπτον μόνον γραμματο-
σημῶν) **Ὀνειροπόλον** **Ψυχῆν** (ἀπὸ σήμερον
ἀρχίζω νὰ δημοσιεύω τὰς προτάσεις σου) **Μολὸν**
Λαβὴ (ἡ καίμενη ἡ γάτα σου! χαίρω ποῦ σ'
εὐχαρίστησες τόσον ὁ τόμος τοῦ 1897 καὶ ποῦ ἔ-
φησε νὰ νύκτωρ καὶ τὰ μυθιστορήματά του!...
Πυθαγόραν τῶν Σάμιον (εὐχαρίστω; αἱ προ-
τάσεις σου θὰ δημοσιεῦσθον ὀλίγον κατ' ὀλίγον)
Κεραμίδογρον (ἔστειλα) περιεργον αὐταὶ αἱ
καλὲς ἐρεῖαις δειλαρίων· καὶ ἔστειλες πρὸ πολλοῦ;
Ἀδθέντην τῶν Μωρέως (ἔχει καλῶς) **Νικ. Β.**
Βογιατζάκην, **Κορινθιακὴν** **Κύμα** (καλῶς ἤλθε·
σοῦ εὐχομαι πᾶσαν ἐπιτυχίαν) **Ἰσπερὶ** τῆς
Ἰσπείας ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ
ἰδιοχείρως· ἔτσι λέγει ὁ κανονισμὸς) **Ἑλένην**
Τρεπεζελῆ (ἐλήφθησαν· πῶς δὲν ἔλαβες τὴν ἀπό-
δειξιν τοῦ κ. Φιλιδίου; Ἄθος τῆς Ἀρετῆς
(δι' ἄλλα αὐτὰ σὲ πληροφοροῦν ὁ δόξης, ὁ ὅποιος
ἐδηλοσιεῖσθαι εἰς τὸ α'. φύλλον τοῦ ἔτους τούτου)
Ἀσπρὸν **Κάρβονο** (μοῦ ὄφειλες 15 λεπτά, διότι
εἰς τρία σου τετραδία εἶχες πεντάλεπτα ἀντὶ δε-
καλέπταν γραμματοσήμων) **Ἐδθμιον** **Κόρην**
(ἀντασπάζομαι τὰ δελφικὰ σου) **Ἀργὸν** **Περτ-
στεράκι** (ἡ ἐπιστολή τῆς ἀδελφούλας σου μοῦ
ἤρσεν πολὺ· βεβαίως καὶ ὁ ἀδελφός σου εἰμπορεῖ
νὰ μου γράψῃ καὶ νὰ πάρῃ ψευδώνυμον) **Ἑλπί-
δα** **Κόσμου**, **Ἄθος** τῆς Ἰσομοῦνης (τί κέμνει
ἡ Μινέτα;) **Ἀριστέα** (ἔΕ) πολὺ μοῦ ἤρσεν ἡ
περιγραφή τῆς εἰς Μπραθῶνα ἐκδρομῆς· σ' εὐχα-
ρίστῶ διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς φωτογραφίας) **Ἡλίαν**
Κ. Παπαδοῦμαν (φύλλον καὶ βραβεῖον ἔστειλα)
Φάρον τῆς **Μυκόνου** (ἔστειλα καὶ ἀναμένω τὴν
φωτογραφίαν σου) [E] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·
Χωλὸν **Διάβολον** (ἐννοεῖται ὅτι ὅταν θὰ ἐκ-
νάλῃς θὰ γνωρισθῶμε καλλίτερα· σοῦ εὐχομαι
προσοχὴν· εἰς τὸ Ἀγγλικὸν Σχολεῖον καὶ ἀνα-
μένω τὰς νέας βράσεις· τοῦ Συλλόγου σας) **Κύκνειον**
Ἄσμα (περίμενε· σιγὰ σιγὰ θὰ δημο-
σιεῦσθον τὰ ποτελέσματα δλων τῶν Διαγωνι-
σῶν) **Ἀργοναυτίαν**, **Προσωπιδιοφόρον** **Ἰσ-
πότην** (πῶς; ὑπάρχουν ἀντίτυπα τῆς Δ' Σειρᾶς
τῶν «Δηγημάτων» διὰ τοὺς ἐγγραφομένους εἰς
τὴν Δευτέραν· ὁ κ. Φαίδων κατενυχαριστήθη μὲ
ὅσα γράφεις) **Νυκτοκόρακα** (ἔστειλα) **Κόκκινον**
Καπελάκι (ἔστειλα) **Νυκτολούλουδον** (βε-
βαίως δὲν ἔλαβα τὴν προηγουμένην σου ἐπιστο-
λήν· καὶ ὅσοι ποτε θὰ μείνης εἰς τὴν Κέρκυραν)
Ταχύτερον **Βέλος**, **Ἐθνικὸν** **Ἰμνόν**, **Ἀμρα-
κωτίδα** **Ἀδραν** (εὐχαρίστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξε-
σπάθωμα καὶ ἀσπάστομαι τὸν νέον μας φίλον· ἂς
μου γράψῃ λοιπὸν ὁ ἀδελφός σου) **Ξανθὴν** **Μαυ-
ρομυτιαν** (ἡ περὶ ἧς ἔρωτες εἶνε συνδρομητικαί)
Βασιλέα τῶν **Ναυτῶν** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Σε-
πτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

τὴν **Πενθοῦσαν** **Καρδίαν**, **Χρυσὴν** Ἀρθοδέμην
καὶ **Φαίδιμην** — ὁ **Βασιλεὺς** τῆς **Νυκτὸς** μὲ
τὴν **Ἀνοξιάτικην** **Βροδοῦαν**, **Προκυμαίαν**
Σμύρνης καὶ **Ἀιγαίον** **Πέλαγον** — ἡ **Μαρίδα**
τοῦ **Εὐρίπου** μὲ τὴν **Πενθοῦσαν** **Καρδίαν**, **Χρυσὴν**
Ἀρθοδέμην καὶ **Ἰσπερὶαν** **Ἑλλή-
νίδα** — ἡ **Ἀντιγόνη** μὲ τὸν **Ἰσπότην** τῆς
Ὀμίλης, **Δικηφόρον** τῆς **Νεολαίας** καὶ
Σκῶν τῶν **Ἀθηναίων** — ἡ **Τυφλομυτιαν** μὲ τὴν
Ἀδραν τῆς **Κερκύρας** καὶ **Ξανθὴν** **Ναυσοπού-
λαν** — ἡ **Μένοπις** μὲ τὴν **Ἰσπερὶαν** **Ἑλ-
ληνίδα**, **Ἑλληνικὴν** **Ψυχῆν** καὶ **Μελαγχρο-
νίαν** **Ἑλληνίδα** (ἂν θέλω μετὰ τὸ ὄνομά σου) —
τὸ **Λευκὸν** **Κεῖρον** μὲ τὴν **Ἀντιγόνην**, **Βα-
σιλέα** τῆς **Σπάρτης** καὶ **Φουγάρον** τῆς **Ἑυε-
ρίας** — ἡ **Σαδὴν** τῶν **Ἀθηναίων** μὲ τὴν **Ὀνει-
ροπόλον** **Ψυχῆν**, **Νοσταλγὸν** **Ἑλλήνα** καὶ
Ἄγγελον τῆς **Ἀγάθης** — ἡ **Ὀνειροπόλος**
Ψυχῆ μὲ τὸν **Μαραμένον** **Φύλλον**, **Ἀλλοπο-
σαύλλον** καὶ **Ἀριάνην** τῆς **Κρήτης** (μὲ τὸ ὄνο-
μά της) — τὸ **Μολὸν** **Λαβὴ** μὲ τὸν **Ἐρυθρόν**
Νέφρον, **Ξανθὴν** **Βοιδίπιδαν** καὶ **Σημάλαν** τῆς
Ἑλευθερίας — τὸ **Ζορρόν** **Νέφρον** μὲ τὴν **Δι-
μωτίδα** **Βόλον**, **Γαρδέριαν** τῆς **Μαγνησίας**
καὶ **Κελαϊδίστραν** — **Πυθαγόραν** ὁ **Σάμιος**
μὲ τὸν **Μαραμένον** **Φύλλον**, **Χιώτην** **Σουλῶ-
την** καὶ **Κυριατίζουσαν** **Θάλασσαν** — ὁ **Ἀδθέν-
της** τοῦ **Μωρέως** μὲ τοὺς **Δικηφόρον** τῆς **Νε-
ολαίας**, **Ὁραῖον** **Πρίγκιπα** καὶ **Ἰσπερὶαν**
Νεοῦ Λέοντα — **Βίκτωρ** ὁ **Μωδὸς** μὲ τὸν **Μι-
κρόν** **Κωπηλάτην**, **Μικρόν** **Γυμνασιόπαιδα**
καὶ **Κωπηλάτιδα** **Κύθρον** — ὁ **Ἰσπερὶαν**
Ἰσπερὶαν μὲ τὴν **Κόκκινην** **Ἐξοχὴν** — τὸ **Ἄν-
θος** τῆς **Ἀρετῆς** μὲ τὴν **Ἀδραν** τῆς **Κερκύρας**
καὶ **Ξανθὴν** **Ναυσοπούλαν** (τὴν ὅποιαν ἀσπά-
ζεται καὶ ἐρωτᾷ πῶς ἐπέρασεν εἰς τὰ πλοία) —
ἡ **Ἑλπίς** **Κόσμου** μὲ τοὺς **Δικηφόρον** τῆς
Νεολαίας, **Κρητικὸν** **Κάστανον** καὶ **Ἑλπίδα**
τῶν **Δουραίων** — ἡ **Ναυσοπούλα** τῆς **Κρανῆς**
μὲ τὴν **Βοσκοπούλαν** τῆς **Ἀίφρας**, **Νοσταλγὸν**
Ἑλλήνα καὶ **Ἀδραν** τῆς **Κερκύρας** — τὸ **Πα-
ραδεισιον** **Πτηνὸν** μὲ τὸν **Ἄθος** τοῦ **Ζαπακί-
ου**, **Σκῶν** τῶν **Ἀθηναίων** καὶ **Νοσταλγού-
σαν** **Ἑλληνίδα** — ἡ **Χιακὴ** **Μαργαρίτα** μὲ τὸν
Χιακὸν **Ἄθος**, **Ἄθος** τῆς **Ἰσομοῦνης** καὶ
Ἄθος τῆς **Ἀρετῆς** — ὁ **Φάρος** τῆς **Μυκόνου**
μὲ τὴν **Βίγλαν** καὶ **Ἄγγελον** **Ἀδεργεῖον** (ἐμ-
μέτρω; μὲ τὸ ὄνομά σου) καὶ **Θαλασιγῶν**
Ζωγράφον — ὁ **Χωλὸς** **Διάβολος** μὲ τὴν **Ἀπο-
στούσαν** **Ἑλπίδα** καὶ **Ἀμαρῆν** — τὸ
Κῆμα τοῦ **Δοννάβω** μὲ τὴν **Χαραγγίην**, **Συν-
νεφώδη** **Ἡμέραν** καὶ **Ἀμινοθάλασσαν** **Μεσο-
λογγίον** — ὁ **Ἀργοναυτίης** μὲ τὸν **Κόκκινον** **Κα-
πελάκι** — τὸ **Νυκτολούλουδον** μὲ τὸν **Πα-
τραϊκὸν** **Κόλλιν** καὶ **Ἀργιολούλουδον** **Ἄν-
δρον**.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ
Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: **Ζιζάνιον**
τοῦ **Γυμνασίου** (ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ
μου γράψῃ ἰδιοχείρως, νὰ προτινῇ δὲ καὶ ψευ-
δώνυμα πρὸς ἐκλογὴν) **Ἀδραν** τῆς **Κερκύρας**
(χαίρω πολὺ δι' ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς
Λιοσοσκεποῦς **Ἀίφρας**, τὴν ὅποιαν, ἂν καὶ
ἐξαδέλφη σου ἐγνωρίσας ἐξ αἰτίας μου) **Δια-
ψευδοῦσαν** **Ἑλπίδα** (καλὰ δὲ αὐτὰ· ἀλλὰ
τόρα νὰ μου στείλῃς καὶ τὴν φωτογραφίαν
σου)

χθεσινήν εσπέραν. Έρωτηθείς, όταν επέστρεψεν, υπό του Ίακώβου Έλλώκ, απήντησεν ότι, επειδή το πλήρωμα διετάχθη ναποδιβασθή, έπήγε και αυτός να κοιμηθῆ εἰς τὸ δάσος. Έρξέσθησαν εἰς τὴν απάντησιν ταύτην, τὴν ἀκριετὰ εὐλογον, τῆς ἑποίας ἄλλως τε ἢ ἀλήθεια δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξελεγχθῆ.

Τὰς ἀκολούθους τέσσαρας ἡμέρας, τὰ πλοίαρια ἀνέπλευσαν, ὄχι ἀνευ μεγάλων κόπων, τὸ ρεῦμα τοῦ Ὀρενόκου. Μόλις διήνυσον δέκα χιλιόμετρα κατὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Ἀδιάφορον! Ἡ Παυλίνα ἀνέκτα ταχέως τὴν ὑγείαν της, ἀνελάμβανε τὰς δυνάμεις της. Ὁ Ίακώβος Έλλώκ δὲν τὴν ἄφινε πλέον, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἤρχισε νὰ το εὐρίσκη φυσικώτατον.

— Ἦταν γραφτό! ἔλεγε. Ἀλλά... τί θὰ πῆ ὁ συνταγματάρχης μου;

Τὴν ἐπαύριον, ἡ ἀσθενὴς ἠμπόρσε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ ὑποστέγου, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέχρι τῆς δευτέρας ὥρας. Σκεπασμένη μ' ἐλαφρὰν κουβέρταν, ἐξηπλωμένη εἰς καλὸν στρώμα ἀπὸ χόρτα ξηρά, εἰς τὴν πρῶραν τῆς Γαλλικῆς, ἀνέπνεε τὸν δροσερὸν καὶ δυναμωτικὸν ἀέρα τῶν πεδιάδων.

Τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ δὲν ὑπερέβαινεν ἐδῶ τὰ τριάκοντα μέτρα. Συχνὰ ἠναγκάζοντο νὰ σπρώχνουν τὰ πλοίαρια διὰ τοῦ γαργαλιῶ, ἢ νὰ τα ρυμουλκοῦν διὰ τῆς ἐπιπέλας. Ἀπῆντησαν δὲ καὶ μερικὰ στενὰ ἀρκετὰ δύσκολα, καὶ τὸ ὕδωρ εἰς μερικὰ μέρη ἦτο τόσο ρηχόν, ὥστε ἔγινε σκέψις περὶ ἐκφορτώσεως τῶν πλοιαρίων.

Εὐτυχῶς ἠμπόρσαν νὰ τὴν ἀποφύγουν. Κατερχόμενοι εἰς τὸ ὕδωρ, οἱ ναῦται ἐλάφρυναν ἀρκετὰ τὰ πλοίαρια, καὶ οὕτω κατέρωθον νὰ διέρχονται τὰ δύσκολα μέρη, ἀπὸ τοῦ στενοῦ τῆς Μαναβίσκης μέχρι τοῦ Γιαμαρακίου.

Κάθε βράδυ, ὁ Ίακώβος Έλλώκ καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐπήγαιναν νὰ κυνηγήσουν εἰς τὰ δάση τῆς ὄχθης, καὶ ἐπανήρχοντο πάντοτε μὲ ἄφθονον θήραμα.

Ἡ ὑγεία τῆς Παυλίνης εἶχεν ἤδη ἀποκατασταθῆ τελείως. Δὲν ἤσθάνθη τὸν ἐλάχιστον πυρετόν, ἀφ' ἧς ἡμέρας μετεχειρίσθη τὸ καλοραδίτον. Φέβος ὑποτροπιάσεως δὲν ὑπῆρχε, καὶ ἔπρεπε τώρα νὰ φήσουν νὰ ἐνεργήσῃ ἡ φύσις, βοηθουμένη ὑπὸ τῆς νεότητος.

Τὴν 25 Ὀκτωβρίου ἐφάνη δεξιόθεν ὀροσειρά, σημεϊομένη εἰς τὸν χάρτην ὑπὸ τὸ ὄνομα Γουαναγεία ὄρη.

Τὴν 26, μετὰ μεγάλων δυσκολιῶν καὶ ὑπερανθρώπων ἀγώνων, τὰ πλοίαρια διήλθον τὸ στενὸν Μαρξές.

Ἐπανελημμένως, ὁ Ίακώβος Έλλώκ, ὁ Βαλδέξ καὶ ὁ Πάρσαλ παρετήρησαν, ὅτι ἡ ἀριστερὰ ὄχθη δὲν ἦτο τόσο ἐρημος, ὅσον ἐφαίνετο ἐκ πρώτης ὄψεως. Ἀνθρώπινοι μορφαὶ διεκρίνοντο κάποτε

διολισθαίνουσαι μεταξύ τῶν δένδρων καὶ τῶν θάμνων. Ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι αὐταὶ ἦσαν Γουαχαρίθιοι, δὲν ὑπῆρχε λόγος νάνησυχῆσόν, διότι οἱ Ἰνδοὶ οὕτοι εἶνε σχεδὸν ἀβλαβεῖς.

Ἐν τούτοις, ὁ λοχίας Μαρσιάλης καὶ ὁ Ίακώβος Έλλώκ εἰς μάτην ἐπεχειρήσαν νὰ συναντήσουν, νὰ ἴδουν ἐκ τοῦ πλησίον κανένα ἐκ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, τοὺς ὁποίους ἐνόμιζον ὅτι ἔδλεπον μακρόθεν εἰς τὸ δάσος. Ἐννοεῖται, ὅτι ἂν οἱ ἴθα γενεῖς οὗτοι δὲν ἦσαν Γουαχαρίθιοι, ἀλλὰ Κουίθιοι, — καὶ ἰδιαιτέρως οἱ τοῦ Ἀλφανίξ, — ἡ παρουσία των θάπετελει σοβαρώτατον κίνδυνον. Ὅθεν ὁ Πάρσαλ καὶ ὁ Βαλδέξ ἔλαβον τὰ κατάλληλα προφυλακτικὰ μέτρα, καὶ δὲν ἄφιναν τοὺς ἀνθρώπους των νὰ ἐξέρχωνται εἰς τὴν ξηρὰν. Ὅσον διὰ τὸν Ζορρές, ἡ διαγωγή του οὐδὲν ὑποπτον παρουσιάε, καὶ οὕτε μίαν φορὰν δὲν ἔδειξε διάθεσιν ναποδιβασθῆ. Ἄλλως τε, μετὰ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ σταθμούς, τὰ πλοίαρια θὰ ἠναγκάζοντο νὰ σταματήσουν, διότι δὲν θὰ εὐρίσκον πλέον ἀρκετὸν ὕδωρ εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ὀρενόκος θὰ ἦτο ἐκεῖ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ποτάμιον, τὸ ὁποῖον ἐκπηγάξει ἐκ τῆς Παρίμας, διὰ νὰ γίνῃ κατόπι, διὰ τριακοσίων παραποτάμων, ἡ μεγαλειτέρα ἀρτηρία τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς.

Θὰ ἠναγκάζοντο λοιπὸν νὰφίσουν τὰ πλοίαρια, καὶ ἐπὶ πενήκοντα χιλιόμετρα, διὰ μέσου τῶν πυκνῶν δασῶν τῆς δεξιᾶς ὄχθης, νὰ πεζοπορήσουν πρὸς τὴν Σάντα-Ζουάναν.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη, 27 Ὀκτωβρίου, καθῶς καὶ ἡ ἐπομένη, δύνανται νὰ λογισθῶν μεταξύ τῶν ἐπιπικνωτέρων τοῦ ταξιδίου. Ἐχρειάσθη ὅλη ἡ ἀφοσίωσις τῶν ναυτῶν καὶ ὅλη ἡ δεξιότης τῶν κυβερνητῶν, διὰ νὰ διαπεράσουν τὸ στενὸν τῶν Γουαχαρίθων, — τὸ σημεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθάσε τῷ 1760 ὁ Διάξ δὲ λα Φουέντε, ὁ πρῶτος ἐξερευνητῆς τοῦ Ὀρενόκου.

— Ἄν οἱ Γουαχαρίθιοι δὲν εἶνε τρομεροί, παρετήρησεν ὁ Γερμανὸς Πατέρν, δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον μὲ τὰ στενὰ, ποῦ φέρουν τὸνομά των.

— Καὶ θὰ εἶνε θαῦμα, ἂν θὰ περάσωμεν χωρὶς ζημίας! ἀπεκρίθη ὁ Βαλδέξ.

— Ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς ἔκαμιν ἤδη ἓνα θαῦμα, σώσας τὸν ἀγαπητόν μας Παῦλον, εἶπεν ὁ Ίακώβος Έλλώκ, θὰ κάμῃ βέβαια καὶ ἄλλο ἓνα, διὰ τὸ πλοῖον ποῦ τον φέρε.

— Ἀμὴν! ἐπιθύρσειν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

Καὶ πραγματικῶς, ἦτο θαῦμα ποῦ κατέρωθον τὰ πλοίαρια νὰ περάσουν τὸ ἐπικίνδυνον στενὸν τοῦ ποταμοῦ μὲ πολὺ ὀλίγας βλάβας, — σχισμάδας τινὰς μόνον, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐδιορθόνοντο εὐκολα κατὰ τὸν πλοῦν.

Ἐξεκίνησαν πάλιν τὴν πρῶταν. Τὸ πλάτος τοῦ ποταμοῦ μόνον ἤρξιμει δεκα-

πέντε ἕως εἰκοσι μέτρα. Τὰ πλοίαρια διήλθον ἀκόμη καὶ ἄλλα στενὰ, παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Σιέρρας Γουαχαρίθας. — μεταξύ αὐτῶν καὶ τὸ στενὸν τῶν Γόλλων, — καὶ τέλος τὴν ἐσπέραν, ὁ Πάρσαλ καὶ ὁ Βαλδέξ ἔδεσαν τὰ πρυμνήσια ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς δεξιᾶς ὄχθης.

Ἀπέναντι, ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, ἠγείρετο ὁ σκοτεινὸς ὄγκος ὑψηλοῦ καὶ ἀκροτόμου βουνοῦ. Ἦτο τὸ βουνὸν Μωνουάρ, ὀνομασθὲν οὕτως ὑπὸ τοῦ Σαρφανζῶν, πρὸς τιμὴν τοῦ γενικοῦ γραμματέως τῆς Γεωγραφικῆς Ἐταιρείας τῶν Παρισίων.

Ἦτος, — ἐνεκα τῶν ὑπερβολικῶν κόπων, — ἡ ἐπαγρύπνησις δὲν θὰ ἦτο τελεία τὴν νύκτα ταύτην. Τῶντι, μετὰ τὸ δεῖπνον, ἕκαστος δὲν ἐσυλλογίσθη ἄλλο, εἰμὴ τὴν ἀνάπαυσιν τῆς ὁποίας εἶχεν ἀνάγκην. Ἐπιβάται καὶ ναῦται δὲν ἤρχησαν νὰ παραδοθῶν εἰς ὕπνον βαθυτάτον.

Τὴν νύκτα οὐδὲν ἐξακτιον συνέβη, καμμία προσβολή, καμμία ἐφοδος οὐτε Ἰνδῶν Μπράβων οὐτε Κουίθων τοῦ Ἀλφανίξ.

Τὴν γαρυγῆν, οἱ δυο κυβερνήται, ἐξυπνήσαντες, ἀφῆκαν κραυγὴν ἐκπλήξεως δυσαρέτου: Τὸ ὕδωρ, ἀρκετὰ ρηχὸν ἤδη, εἶχε χαμηλώσῃ ἀκόμη ἡμισυ μέτρον ἀπὸ τῆς προτεραίας. Τὰ πλοίαρια εἶχον καθίσῃ ἐπὶ τῆς ἄμμου. Μερικὰ ρυακία ὑποκίτρινα δίσχιζον μόνον τὴν κοίτην τοῦ Ὀρενόκου. Ὁ πλοῦς λοιπὸν καθίστατο ἀδύνατος εἰς τὸ ἐξῆς, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ξηρᾶς ἐποχῆς.

Ὅταν τὰ πληρώματα συνηθροίσθησαν εἰς τὴν πρῶραν τῶν πλοιαρίων, παρετήρηθη ὅτι εἰς τῶν ναυτῶν ἔλειπεν...

Ὁ Ζορρές εἶχε γίνῃ ἄφαντος, — καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἐμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
ΣΥΜΒΟΛΙΟΝ

Τὸ βουνὸν Μωνουάρ ἐγείρει τὴν κορυφὴν του ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης, εἰς ὕψος χιλίων πεντακοσίων μέτρων. Ἡ ὀροσειρά, ἡ ὁποία στηρίζεται ἐπὶ τοῦ πελωρίου του ὄγκου, καὶ τῆς ὁποίας φαίνεται ὡς τὸ ἀλλόνητον ἔρεισμα, ἐπεκτείνεται τὰς διακλαδώσεις της μακρὰν πρὸς τὸ νοτιοανατολικὰ.

Εἰς ἀπόστασιν ὀγδοήκοντα περίπου χιλιομέτρων, ἐγείρεται τὸ βουνὸν Φερδινάνδος Λεσσέφ, οὕτως ἐπονομασθὲν καὶ αὐτὸ ὑπὸ τοῦ Σαρφανζῶν.

Ἐδῶθεν ἀρχίζει τὸ κυρίως ὀρεινὸν μέρος τῆς Βενεζουέλας. Ἐδῶ τὰ βουνὰ παρουσιάζουν ὄψιν μεγαλοπρεπῆ καὶ ἐπιβλητικὴν. Ἐδῶ ἐκτείνεται ἡ Σιέρρα Παρίμα, ἐκ τῆς ὁποίας πηγάζει ὁ Ὀρενόκος. Ἐδῶ ὑφούται τὸ Ἐρυθρὸν Ὄρος, τὸ περιβαλλόμενον ὑπὸ νεφῶν, ἡ ἰγόνιμος μήτηρ τῶν ποταμίων, κατὰ τοὺς ἰνδικούς θρούλους, ἡ Ροραίμα ἐκείνη, ἡ

ἐγειρομένη ὑπερφάνως ἐπὶ τῶν συνόρων τριῶν Κρατῶν.

Ἄν το ἐπέτρεπεν ὁ ποταμὸς, ὁ Ίακώβος Έλλώκ καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἐξηκολούθουν τὸν πλοῦν μέχρι τῆς Σιέρρας-Παρίμας· ἀλλὰ πρὸς μεγάλην των λύπην, ὤφειλον τώρα νὰ παραιτήσουν τὸν τρόπον τοῦτον τῆς μεταφορᾶς. Ἡμποροῦσαν βέβαια νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ταξίδιον μὲ τὰς κορυφὰς τῶν πλοιαρίων. Ἀλλὰ καθεμία ἀπὸ τὰς μικρὰς αὐτὰς λέμβους, δὲν ἠμποροῦσε νὰ περιλάβῃ περισσότερα ἀπὸ δύο πρόσωπα. Ἐπειτα, πῶς θὰ μετέφερον τὰς ἀποσκευὰς;

Τὴν πρῶταν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὁ Ίακώβος Έλλώκ, ὁ Γερμανὸς Πατέρν, ὁ Παῦλος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναλάβῃ ἐντελῶς, καὶ ὁ λοχίας Μαρσιάλης, μετὰ τῶν κυβερνητῶν Πάρσαλ καὶ Βαλδέξ, συνεκρότησαν συμβούλιον.

Διὰ τοῦ συμβουλίου τούτου ἐμελλε νὰ ληφθῶσι σπουδαῖα ἀποφάσεις, διότι ἐξ αὐτῶν θὰ ἐξηρτάτο ἡ ἐξακολούθησις, ἴσως δὲ καὶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ταξιδίου.

Τὰ ἐξ ταῦτα πρόσωπα ἔλαβον θέσιν ἐπὶ τῆς ὄχθης, πλησίον τοῦ δάσους, ἐν ᾧ κάθοντο αὐτὸν ἐξετείνον ἡ ξηρὰ κοίτη, ἡ πλήρης πετρῶν καὶ ἄμμου, κατὰ μήκος τῆς ὁποίας ἀνεπαύοντο τὰ δύο πλοίαρια, ἐκεῖ παρὰ τὸ στόμιον ἐνὸς ποταμίσκου, — τοῦ οἴου Τορρίδα.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὠραῖος, ὁ ἀὴρ δροσερός. Δεξιᾶ, ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου ὄχθης, ἔλαμπεν ἡ κορυφή τοῦ βουνοῦ Μωνουάρ, λουομένη ὑπὸ τῶν ἠλιακῶν ἀκτίνων.

(Ἐπετα συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Πρόδαλε, ἄδολη ψυχὴ,
καὶ χαιρέτισε τὴν πλάσι
καὶ ἄκουσε ποῖα προσευχὴ
ψάλλουν τὰ πουλιὰ ἔστα δάση.

Καὶ μὲ ὄψι χαροπὴ
ἰδὲς τὸν κόσμον πέρα πέρα,
ποῦ προσμένει νὰ σου εἰπῇ
«ἄγγελουδι, καλὴ μέρα».

Ἄνοιξε, καρδιά καλή,
καὶ χαιρέτισε τὰ κρίνα,
ἔτῃς αὐγούλας τὸ φιλί
ποῦ γλυκοεὐπνοῦν κέκεϊνα

Καὶ κάθε ἄνθος τρυφερό,
ποῦ ὁ ἥλιος τὸ ἀναστήγει,
ἰδὲς, μὲ ἀθάνατο νερό
τὸ ραντίζει ἡ καλωσύνη.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΜΠΙΖΕΛΙΑ

Μέσα εἰς ἓνα λοβὸν ἦσαν πέντε μπιζέλια. Ἦσαν ὅλα πράσινα καὶ ὁ λοβὸς ἦτο πράσινος· διὰ τοῦτο ἐνόμιζαν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἦτο πράσινος· ἀλλὰ τὸ ἴδιον θὰ ἐσκέπτετο καὶ ὁποῖος ἄλλος ἦτο εἰς τὴν θέσιν των. — Ὁ λοβὸς ἐμεγάλωνε καὶ τὰ μπιζέλια ἐγίνοντο χονδρότερα, ἀραδιασμένα ὅλα τὸ ἐν πλησίον τοῦ ἄλλου.

Ὁ ἥλιος, ὁ ὁποῖος ἔλαμπεν ἐξω, ἐξέστεινε τὸν λοβὸν ἢ βροχὴ τὸν καθίστα διαφανῆ. Ὡστε τὴν ἡμέραν τὰ μπιζέλια εἶχαν φῶς, καὶ τὴν νύκτα τὸ σκότος τὰ ἀπεκρίμιζε γλυκὰ, γλυκὰ. Ἀλλὰ, ἀφ' οὗ ἐγιναν χονδρὰ ἐγιναν καὶ σοβαρὰ καὶ γνωστικά.

— Ἐδῶ θὰ μείνωμε γιὰ πάντα; εἶπε τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν θὰ κοκκαλιάσωμε ἂν εἴμεθα ὅλο ἔτσι ἀκίνητα. Μοῦ φαίνεται ὅτι εἰς τὸν κόσμον θὰ ὑπάρχουν πολὺ περιέργα πράγματα.

Ἐπέρασαν ἑβδομάδες τινὲς καὶ τὰ μπιζέλια ἐκίτριναν. Ὁλος ὁ κόσμος κίτρινίζει ἔλεγον, καὶ βεβαίως, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ το λέγουν.

Ἐξάφνα ἠσθάνθησαν δυνατόν τινα κλονισμόν· εἰς ἄνθρωπος ἔκοψε τὸν λοβὸν καὶ τον ἔβαλεν ἐντὸς ἐνὸς σάκκου μὲ ἄλλους πολλούς.

— Ναί, θὰ μας ἀνοίξουν τὴν φυλακὴν μας, εἶπαν τὰ μπιζέλια, καὶ ἐπερίμεναν μὲ ἀνυπομονήσιν τὴν ἐπίσημον στιγμήν.

— Ποῖο ἀπὸ ἡμᾶς θὰ προσδεύτῃ περισσότερο εἰς τὸν κόσμον; εἶπε τὸ μικρότερον θὰ το μάθωμεν μετ' ὀλίγον, καθὼς ἐλπίζω.

— Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! εἶπε τὸ μεγαλύτερον μὲ εἰλικρινῆ ὑπομονήν.

Κράκ! ὁ λοβὸς ἠνοίχθη καὶ τὰ πέντε μπιζέλια, θαυμάθεντα ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἐκύλισαν εἰς τὴν χεῖρα ἐνὸς μικροῦ παιδίου.

— Ὅθ πάνε μιὰ χαρὰ ἔστο τουφεκάκι μου, εἶπε, καὶ παρευθὺς ἔβαλε ἓνα μέσα εἰς τὸν σωλῆνά του καὶ το ἐξηκόντισε.

— Νά, ἐγὼ πάγω καλιὰ μου, ἀνέκραξε τὸ μπιζέλι· πιάστε με ἂν μπορῆτε. Καὶ ἔγινεν ἄφαντος.

— Ἄλλο! εἶπε τὸ παιδίον.

— Πηγαίνω ἴσια εἰς τὸν ἥλιον, εἶπε τὸ δεύτερον μπιζέλι. Τί ὠραῖο λοβὸ ποῦ θὰ ἔχω ἐκεῖ! θὰ μου πηγαίνῃ μιὰ χαρὰ. Τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον, τὰ ὁποῖα ἦσαν τὰ ὀκνηρότερα ἀπὸ ὅλα, εἶπαν τὸ ἐν πρὸς τὸ ἄλλο: ἔρχεσαι νὰ κοιμηθῶμε λιγάκι πρὶν νὰ ξεκινήσωμε;... Ἦτος θὰ φθάσωμε μακρότερα.

Καὶ ἔπεσαν κατὰ γῆς· ἀλλὰ τὸ μικρὸν παιδίον τὰ ἔλαβε καὶ τὰ ἔθεσεν εἰς τὸ τουφεκάκι του ὅπως καὶ τὰ δύο πρῶτα.

— Τώρα εἶνε ἡ σειρά μου, εἶπε τὸ τεταύταιον γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ τὸ παιδίον τὸ ἐτίναξε μὲ τὸ του-

φεκάκι του, καὶ ἐπήγε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρον μιᾶς σοφίτας, μέσα εἰς μίαν σχισμάδα γεμάτην βούρλα καὶ χῶμα. Τὰ βούρλα ἐκλείσθησαν ἀφ' οὗ ἐπέρασεν ἀπὸ μέσα των, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐμῆκε πάλιν εἰς φυλακὴν, εἶνε ἀληθές, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν το ἐγκατέλειψεν. — Ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τὸ ἰδικόν μου, ἐπανέλαθεν ἄλλην μίαν φορὰν.

Εἰς τὴν σοφίταν ἐκείνην κατῴκει μίαι πτωχὴ γυνὴ, ἡ ὁποία τὴν ἡμέραν ἐπήγαινε εἰς ἄλλας οἰκίας καὶ εἰργάζετο διὰ νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί της· ἔκαμνε τὰς κοπιωδέστερας ἐργασίας, διότι ἦτο δυνατὴ καὶ γενναία. Ἐν τούτοις ἔμενε πάντοτε πτωχὴ, καὶ εἶχε περᾶσῃ ἤδη ἓν ἔτος ἀφ' οὗ εἶχεν ἄρρωστην τὴν μικρὰν τῆς κόρην, παραδέρνουσαν μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου.

— Ὅθ πάγῃ νὰ βρῆ τὴν ἀδελφοῦλά της, ἔλεγεν ἡ κακόμοιρη μητέρα. Αὐτὰ τὰ δυὸ παιδιά εἶχα καὶ τὰ ἀνέτρεφα μὲ τόση δυσκολία. Ὁ Θεὸς ἐμοιράσθηκε μαζί μου τὸν κόπον· μοῦ πῆρε τὸ ἓνα. Τὸ ἄλλο θέλω πάλιν νὰ μου μείνῃ. Ἀλλοίμονο! καθὼς φαίνεται δὲν θέλει νὰ τα ξεχωρίσῃ τὸ κοίμενο! εἶνε τόσο βαρετὰ ἄρρωστο ποῦ δὲν θὰ μου γλυτώσῃ!

Ἐν τούτοις τὸ κοριτσάκι δὲν ἀπέθανεν. Ὑπέφερε μὲ ὑπομονήν ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐν ᾧ ἡ μήτηρ ἐπήγαινε εἰς τὸ ἔργον της.

Ἦλθεν ἡ ἀνοιξίς, καὶ ἐν πρῶί, καθ' ἣν στιγμήν ἡ μήτηρ ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ, ὁ ἥλιος ἤρχισε νὰ λάμπῃ, τὸσον δυνατὰ εἰς τὸ παραθυράκι, ὥστε εἴλικυσε τὸ βλέμμα τοῦ ἄρρωστοῦ κορασίου.

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε, πῶς βλέπω κάτι πράσινο νὰ κινῆται ἐκεῖ σιμὰ ἔστο παραθυρόφυλλο. Τί νάνε ἄρα γε.

Ἡ μήτηρ μισοάνοιξε τὸ παράθυρον. — Ὡ! εἶπε, εἶνε ἓνα μπιζελάκι· ἐφύτρωσε τώρα. Δὲν καταλαβάνω πῶς ἦλθε κ' ἐγώθηκε εἰς αὐτὴν τὴν σχισμάδα· ἀλλ' ἀδιάφορον ἴσως θὰ εὐχάριστήθῃς νὰ τὴν βλέπῃς αὐτὴν τὴν ὀλίγην πρασινάδα.

Καὶ ἐπλησίασε τὸ κρεββατάκι εἰς τὸ παράθυρον, ὅπως ἡ μικρὰ κόρη της βλέπῃ καλὰ τὸ μικρὸν φυτὸν· ἔπειτα τὴν ἐφίλησε καὶ ἀνεχώρησε.

Τὸ ἐσπέρας, ὅταν ἐπέστρεψεν, ἡ μικρὰ τῇ εἶπε:

— Μαμμὰ, θαρῶ πῶς εἶμαι καλλιτέρα. Ἡ ἔσση τοῦ ἡλίου μ' ἔκαμε καλλό. Ἐστὶ ποῦ ἔβλεπα τὸ μπιζελάκι νὰ φυτρῶνῃ, ἐσυλλογίσθηκα ὅτι θὰ γίνω καλλὰ, καὶ σὰν κ' αὐτὸ θὰ δυνατέψω ἔστον ἥλιο καὶ ἔστον ἀέρα.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ! ἀπήντησεν ἡ μήτηρ, μολονότι δὲν ἐτόλμησε νὰ το πιστεύσῃ.

Ἐν τούτοις ἐτοποθέτησε πλησίον τοῦ μικροῦ φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐνέπνευσεν εἰς τὴν θυγατέρα της τόσοον καλὰς σκέψεις, ἓν μικρὸν ξυλαράκι διὰ νὰ περιπλεχθῇ

επάνω εις αυτό. Το πράγμα δεν ήργησε να γίνη, και καθ' ήμέραν το πράσινο κοτσάνι του μπαζελιού εγένετο μεγαλύτερον.

Υστερα απ' όλίγον καιρόν, ή μήτηρ παρετήρησε με έκπληξιν της έν ωραιότατον άνθος. Τη έφάνη ως καλός οϊωνός, και ήρχισε και αυτή να έλπίζει, ότι θα ιατρευθή ή θυγάτηρ της. Το κοράσιον όμως με περισσοτέραν ζωρότητα. Είχε δύο ήμέρας, πού έσηκόνετο και έκάθητο δίχως βοήθειαν επάνω εις την κλίνην του και παρετήρει πάντοτε με την μεγαλήτεραν εύχαρίστησιν, με αγάπην μάλιστα, το εύμορφον φυτόν το όποϊον έπρασίνιζε ως μικρόν δενδράκι έξω από το παράθυρον.

Μετα μίαν έβδομάδα, το κοράσιον ήδύνατο να σηκόνεται καθ' ήμέραν, μίαν όλόκληρην ώραν. Έκάθητο πλησίον του ανοικτού παραθύρου, και έκαί μαζί με τα άσπρα και κόκκινα λουλούδια, έχαιρετο την γλυκύτητα του άερος και της θερμότητος του ήλιου. Κάποτε έσκυπτε και έφίλει τα τρυφερά φύλλα του αγαπητού της φυτού, το όποϊον τη έφαινετο ότι ήτο και αυτό εύτυχές από τας θωπείας της.

(Έπεται το τέλος.)

(Andersen) ΔΙΜΥΔΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΓΑΙΟΦΥΛΙΑΙ ΚΑΙ ΧΑΙΣΕΙΣ

Άγαπητοί μου,

συ παρεπονείτο προχθές ένας φίλος μου, ότι ή κόρη του δεν είνε και τόσον πολύ επιμελής εις τα μαθήματα.

Περίεργον! είπα και όμως είμαι βέβαιος, ότι ή Έλενίτσα σου έχει πολύ φιλότιμον και μελετά με ζήλον.

Ναι, μου απήντησεν, αλλά δεν επιδίδει το ίδιο εις όλα τα μαθήματα. Το πιάνο, παραδείγματος χάριν, το παραμελεί. Νά, το άρχισαν την ίδιαν εποχήν με την Άγλαϊαν. Η Άγλαία τώρα κάμνει θαύματα, και ή κόρη μου δεν ήμπορεί να παίξη χωρίς λάθος ούτε το εύκολώτερον κομμάτι.

Και όμως μελετά και αυτή, κοπιάζει, περισσότερον ίσως και από την Άγλαϊαν...

Ίσως... αλλά τί ώφελεί αυτό; Το αποτέλεσμα δεν είνε καθόλου ικανοποιητικόν.

Τότε ξεύρεις τί πρέπει να γίνη; Τι; Η Έλενίτσα σου πρέπει να παύση το πιάνο.

Ο φίλος μου μ' έκύτταξεν έκπληκτος. Όσάν να μου έλεγε: Πώς; να φύση το πιάνο; ένα πιάνο πού μου εστοίχισε τόσον ακριβά;... μίαν τέχνην, πού είνε τόσον ώραία, όπως ή μουσική;... μίαν συμπλήρωσιν της ανατροφής, πού στολίζει τόσον τον άνθρωπον;

Ναι, φίλε μου, έχεις πολύ δίκιο και έννοώ έλην σου την λύπην. Μάθε όμως, ότι ή Τέχνη δεν είνε δι' όλους τοūs ανθρώπους. Είνε από τα μαθήματα εκείνα, δια τα όποια πρό παντός χρειάζεται ι δι ο φ υ ί α. Η επιμέλεια, ή φιλοτιμία, ό ζήλος δεν κάμνει τίποτε. Η Άγλαία έχει ιδιοφυίαν, ή Έλενίτσα σου δεν έχει. Δια τοϋτο ή Άγλαία, ή όποια κοπιάζει σχετικώς ολιγώτερον, κάμνει θαύματα, έν φ ή Έλενίτσα, άν και κοπιάζη πολύ, δεν κάμνει τίποτε. Ούτε να την μεμψήξες πρέπει δι' αυτό, άλλ' ούτε και να την βασανίζεις. Παύσε της λοιπόν το πιάνο, και προσπάθησε να ανακαλύψης εις τί πράγμα έχει ιδιοφυίαν. δια να καλλιεργήσῃ, αυτό, και μόνον αυτό.

Ο φίλος μου με ήκουε σκεπτικώς... ήρχισε να συλλογίζεται μήπως πραγματικώς άδικώσες την Έλενίτσαν του, πού την έθεωρούσεν ως άμελη, έν φ μόνον ή ή κ λ ί σ ι ς, ή ιδιοφυία ίσως της έλειπεν. Καί έτσι ήτο, και έτσι είνε. Όλοι δεν επιδίδουν όμοίως εις όλα τα μαθήματα. Δια τα καλλιτεχνικά μάλιστα μαθήματα, — δια την μουσικήν, δια την ζωγραφικήν, κτλ. — ή ιδιοφυία είνε τόσον απαραίτητος, ώστε χωρίς αυτήν και οι μεγαλήτεροι κόπκι πηγαίνουν χαμένοι. Βέβαια, δια να μάθη όπωσδήποτε κανείς ελληνικά, ή μίαν ξένην γλώσσαν, ή ιστορίαν, ή γεωγραφίαν, ή φυσικήν, δεν απαιτείται ιδιαίτερα κλίσις. Ο κοινός νοϋς, όλίγη μνήμη και πολλή επιμέλεια άρκούν. Άλλά δια να μάθη κανείς να παίξη πιάνο ή βιολί, δια να μάθη να έντελῆ καλά ή να συνθέτη μουσικήν, δια να μάθη να κάμνη εικόνας ή ποιήματα, — έντός των άνωτέρω, χρειάζεται και το φυσικόν δώρον, το τ α λ α ν τ ο ν, όπως το λέγουσιν οι Ευρωπαίοι, ή ιδιοφυία. Και ή ιδιοφυία δεν έχει σχέσιν ούτε με την εύφυίαν, ούτε με την θέλησιν. Είμπορεί να είνε κανείς εύφύεστατος και να έχη όλην την θελησιν του κόσμου άν δεν έχη όμως και ιδιοφυίαν εις μίαν τέχνην, εις την τέχνην αυτήν δεν θα κάμη τίποτε.

Την ιδιοφυίαν, την όποιαν δεν έχει δια το πιάνο ή Έλενίτσα του φίλου μου, φαίνεται ότι την έχει με το παραπάνω ένα πτωχό παιδί έν Τριπόλεως, το όποϊον ύπηρετεί εις μίαν οίκίαν των Αθηνών. Ονομάζεται Μαυρομάτης, και είνε μόλις δεκατεσσάρων ετών. Το έξωτερικόν του, άν δεν είνε έλκυστικόν, έχει όμως κάτι το ιδιαίτερον. Σιωπηλός συνήθως και άγέλαστος, έχει ξηρόν, όστεώδες πρόσωπον, και μεγάλα ζωγρά μάτια. Η κλίσις

του προς την μουσικήν έξεδηλώθη ως έξης. Μίαν ήμέραν ήκολούθησε την μουσικήν του Όρφانوτροφείου, και το βράδυ έσφύριζε το έμβατήριον, πού έπαίξε, χωρίς λάθος. Άλλά το σπουδαιότερον είνε ότι έπωφελήθη από τα μαθήματα του πιάνου τα όποια έλάμβανεν ή κόρη της οικογενείας. Οσάκις του έδίδετο εύκαιρία, έπήγαινε εις το πιάνο και έπαίξεν. Ούτω μίαν ήμέραν οι κύριοι του τον ήκουσαν, προς μεγάλην των έκπληξην, να παίξη μίαν δυσκολωτάτην κλίμακα, όπως την ήκουσεν όχι από την κόρην, αλλά από τον διδάσκαλον! Σημειώσατε ότι ο μικρός αυτός είνε μόνον όλίγοι μῆνες πού ήλθεν εις τας Αθήνας, ότι εις την πατρίδα του δεν έδιδάχθη ποτέ ούτε μουσικήν ούτε τίποτε, και ότι είνε όλως διόλου άξεστος και άγράμματος.

Δι' αυτό ακριβώς ή αϊφνιδια έκρηξίς του ταλάντου του έκαμε πολλήν έντύπωσιν εις τοūs κυρίους του, οι όποιοι εζήτησαν την συνδρομήν του Δήμου Τριπόλεως δια να τον εισαγάγουν εις το Ώδειόν. Εκεί θάρχησεν συστηματικώς σπουδασ μουσικής, και δεν ύπάρχει άμφιβολία, ότι με την κλίσιν πού έχει, άν άναπτύξη και ισοδύναμον επιμέλειαν, θα γίνη μίαν ήμέραν καλός μουσικός, ίσως δε — ποιος ήξεύρει; — και μέγας.

Το « Αστύ », ή έφημερίς ή όποια διηγείται τάνωτέρω περί του ιδιοφυούς ύπηρέτου, ύπενθυμίζει την ιταλικήν φράσιν: « Δια να είνε κανείς, ανάγκη να γεννηθῆ » (bisogna nascere, per essere). Τοϋτο έν μέρει είμπορεί να εφαρμωσθῆ, όχι μόνον εις την Τέχνην, αλλά και εις κάθε άνθρωπίνην ασχολίαν, και δι' αυτό μου φαίνεται εύτυχής εκείνος, ό όποιος ένωρίς έννοσε την κλίσιν του, την ιδιοφυίαν του, και οιαδήποτε και άν είνε, την ακολουθεῖ την καλλιεργεί. Μόνον ό τοιοϋτος εύδοκιμεί και αναδεικνύεται. Οι άλλοι, όσοι επιμένουν ή πιέζονται να μανθάνουν πράγματα δια τα όποια δ ε ν ε γ ε ν ν ή θ η σ α ν, παθαίνουν ότι και ή Έλενίτσα του φίλου μου.

Σας ασπάζομαι, ΦΑΙΛΩΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Έγώ φοβάμαι το Θεό Πούνε ψηλά και βλέπει. Φοβάμαι και τον άνθρωπο Όπου Θεό δεν έχει!

Όσα δύνεσαι να βγάλεις Κι' απ' τα ίδια να εωδιάζεις. Να μη βγάλεις δύο, τρία, Και εοδεύεις δεκατρία... Κι' απ' τα ίδια να κρατήσης, Να μην τύχη κι' άρρωστήσης.

Στάλα με στάλα το νερό Τρυπάει και το λιθάρι,

ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΚΥΛΛΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΡΥΒΔΙΝ

1. Ο Κύριος Παραδαρμένος:— Για τὸ οὐμὰ τοῦ Θεοῦ!... γιατί ξεφυλκουν ἔτσι τὰ παιδιά; Η Κυρία Παραδαρμένη:— Γυρεύουν νὰ τους δώσω... Ο Κύριος Παραδαρμένος (διακόπτων):— Δώσε τους ἔ, τι γυρεύουν. Ἀμάν! νὰ μὴ τάκουν!

2. Η Κυρία Παραδαρμένη:— Ὅριστε... τοὺς ἔδωσα ἔ, τι γυρεύουν. Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένος; Τὰ παιδιά:— Τρού, τρού, τρού!... Ραταπλάν! πλάν! πλάν! Ο Κύριος Παραδαρμένος:— Για τὸ νόμα τοῦ Θεοῦ!... Πάρ' τους τὰ Πάρ' τους τὰ γρήγορα... καὶ καλλίτερα ἄς κλαίης!

Ο ΑΝΕΥΘΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

Και ό Ιωθῆνος έφερον ήδη την χείρα προς το ξιφιδόν του. Άλλ' ό κύριος Όρδερικός τῷ ήρπασεν άμέσως τον δεξιόν βραχιόνα, ό όποιος εύρίσκετο προς το μέρος του, και ένευσεν εις τον Όθωνα να τῷ κρατήση τον άριστερόν.

Όχι, δεν θα μας φύγεις, Ιωθῆνε, εἶπε προς το παιδίον μου ύπεσχεθῆς να με οδήγησῆς σῶον και άβλαβῆ εις τον πύργον του Βερνάζου, και έφ' όσον δεν εἴμεθα ακόμη εκεί, εἶσαι υπεύθυνος δια την ασφάλειάν μου.

Ω, άνέκραξεν ό Ιωθῆνος με θυμόν' θα είχατε το δικαίωμα να μου εἴπῃτε αυτά, άν αφίνατε εις ἐμέ την διεύθυνσιν του ταξιδίου σας. Τώρα όμως, πού χωρίς να θέλω και να πταίω, ήλθατε να χωθῆτε ες αυτή τῆ σκηνοφυλιά, πῶς είμπορεί να εἶμαι υπεύθυνος δια την ασφάλειάν σας; Τί είμπορώ να κάμω; Πῶς να συγκρατήσω μόνος μου την άγέλην των κακούργων; Νομίζετε ότι μόνον με την εύγλωττίαν μου θα τους πείσω να μη λεηλατήσουν τας άποσκευάς σας με τα βασιλικά δῶρα;... Χμ! φθάνει μόνον να μας ιδούν, και βλέπετε τί κακὸ έχει να γίνη. Το λάθος όμως δεν είνε δικό μου!

Καλέ μου φίλε, άπεκρίθη ό κύριος Όρδερικός, του όποϊου οι όδόντες συνεκρούοντο' είμπορεί να ήπατήθη και να σε άδικήσῃ σου ύπόσχομαι όμως να σε άποζημιώσω με το παραπάνω και να σου

πληρώσω εκατονταπλασίως τας ύπηρεσίας σου, άν κατορθώσωμεν να φθάσωμεν εις το Βέρναζον. Όχι, δεν νομίζω βέβαια ότι θα ήμπορούσες να συγκρατήσης τοūs ληστές' όμως πρέπει να γνωρίζης εις αυτά τα δάση καμμίαν κρύπτην, όπου θα ήμπορούσαμεν να καταφύγωμεν και να κρύψωμεν τα βασιλικά δῶρα, προωρισμένα δια τον ύποκόμητα Ιωάννην της Ναρβόννης και όχι δια τοūs ληστές.

Αφήστέ με λοιπόν ελεύθερον, άπεκρίθη ό Ιωθῆνος. Σᾶς δίδω την λόγον μου να σας οδήγησω εις ένα μέρος, όπου οι Ισπανοί αυτοί δεν θα σας εύρουں. Έβλάτε γρήγορα και ήσυχα.

Κατά συμβουλήν του οδηγού, έπέξευσαν όλοι, και κάθε ίππεύς έσυρεν όπισω του το ζῶν του δια μέσου της λόχμης του δάσους. Μετ' όλίγον οι θάμνοι και αι άκανθαι, οι όποιαι έδυσκόλευαν την πορείαν, έτελείωσαν εις δρυμόν, έχοντα προπύργιον βραχῶδες. Εκεί διηνοίγετο έν σπήλαιον, μισοσκεπασμένον από σωρόν πετρῶν. Ητο αρκετά ύψηλόν, άλλ' όλίγον βαθύ.

Υπάρχουν και άλλα σπήλαια πειδ επάνω, εἶπεν ό Ιωθῆνος δεικνύων την φαλακράν κορυφήν του βουνού' εἶνε εύρωχρότερα από αυτό, αλλά θα ενιδυνεύαμεν να μας ιδούν, καθώς θάναθαίναμεν. Έπειτα θα είνε πιασμένα από τα γυναικόπαιδα της Έρλης, πού θα έπρόφθασαν, έλπίζω, να καταφύγουν εκεί, τα κακούμορα! Έν φ ή Ιωθῆνος έδιδε τας εζήγησεις ταύτας προς τον Όρδερικόν, οι ύπηρέται έτοποθέτουν εις το βάθος του σπη-

λαιου τα κιβώτια των δώρων και τα καλάτια των τροφίμων, αλλά δεν ύπήρχε τρόπος να εμβάσουν και τα ζῶα. Κατ' ανάγκην λοιπόν, ίπποι και ήμίονοι έμειναν απέξω, δεμένοι εδῶ κ' εκεί, εις τοūs κορμούς. Εύτυχώς, ό δρυμός είχε πυκνόφυλλα δένδρα, συμπλεγμένα με κισσούς, και ό σκιερὸς των θόλος ήτο επίσης μία στέγη.

Ο κύριος Όρδερικός, ασφαλῆς πλέον, εκάθησεν έφ' ένός κιβώτιου, εις το βάθος του σπηλαιου, όπου επανελθών ό Ιωθῆνος τῷ εἶπεν:

Τώρα, αυθέντα, θα μου επιτρέψετε να τρέξω προς βοήθειαν του καλού Ηγουμενου. Έξαιτούμαι από την εύπλαγχνίαν σας την βοήθειαν των δύο έλθετων λογχοφόρων, οι έποιοι θα με ακολουθήσουν προθύμως, και άν μεταξύ των εζ ύπηρετων σας ύπάρχη κανείς γενναίος, έλπίζω ότι θα τῷ δώσετε επίσης την άδειαν να έλθη μαζί μας.

Όχι, όχι και όχι! άνέκραξεν ό κύριος Όρδερικός με φωνήν έντονον, την όποιαν ό φόβος καθιστα συριγμώδη. Τί εἶνε αυτά;... Καλέ αυτός ό Ιωθῆνος εἶνε τρελλός!... Ούδρῖσκε, Όθων, να μη κινηθῆτε!... Δι' ἐμέ ήλθατε και πλησίον μου θα μείνετε! Και σύ, Ιωθῆνε, ποῖον άλλον έχεις να ύπερασπισθῆς από ἐμέ;... Έάν μ' έγκαταλείψετε εδῶ μόνον με τοūs ύπηρετας, θα δώσετε λόγον εις την δικαιοσύνην του βασιλέως, και θα καταδικασθῆτε εις την άγχόνην.

Η προσφώνησις αυτή διεκόπη υπό φοβερού άλαλαγμού, έρχομένου από το

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παράσχον εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΒΙΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἄλλοις ἀρχαῖς τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἰνε προπληρωστέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Ὀκτωβρίου 1901

Ἔτος 23ον.— Ἀριθ. 40

Ο ΑΝΕΥΘΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

Τὸ σάλπισμα τοῦτο ἀκούσας, ὁ Ἰωθῆ- νος ὤρμησε νὰ ἐνωθῆ με τοὺς ἰδικούς του. Ἀντήχησεν ἐπανειλημμένως κατὰ τὸ διάστημα τῆς μάχης, ἡ ὁποία συνεχρο- τήθη σχεδὸν ἀμέσως εἰς τὸ ὄροπέδιον τοῦ Μοναστηρίου, καὶ κάθε φοράν τοῦ ἀντη- χούσεν, ὁ κ. Ὀρδερίκος, τρυπωμένος εἰς τὸν μυχὸν τοῦ σπηλαίου, τεβούλωνε ταῦ- τιά του διὰ νὰ μὴ ἀκούη τοὺς ἐπιτὰ ἐ- κείνους φθόγγους, οἱ ὁποῖοι καὶ ἄλλοτε τὸν ἠνώχλησαν διὰ τῆς σφυρίκτρας τοῦ Ἰωθῆνου. Ἐν τούτοις οἱ φθόγγοι ἐφθασαν εἰς ταῦτά του ὀξείς, μαζὶ με τὰς βλα- σφημίας τῶν ἀντιπάλων στρατευμάτων, μαζὶ με τὰς κραυγὰς τῶν πληγωμένων, μαζὶ με τοὺς κρότους τῶν σωματίων τοῦ ἐκατρακυλοῦσαν ἀπὸ τὸν κρημνὸν, παρα- σύροντα λίθους καὶ χώματα. Ὁ δυστυχὴς καθηγητῆς ἤσθάνετο τὸ αἷμα παγωμένον εἰς τὰς φλέβας του, καὶ ἔμενον ὡς καρ- φομένος εἰς μίαν στάσιν τρόμου, με τὴν κεφαλὴν χωμένην μέσα εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὸ σῶμα ὄλον ζαρωμένον, διὰ νὰ γίνῃ ὅσῳ τὸ δυνατόν μικρότερον. . . .

Ἐἶδε παρὶ τὴν εἴσοδον τοῦ σπηλαίου νεαρὰν κόρην. (Σελ. 318, στήλ. α'.)

Ἀκολουθοῦντες τὸ παράδειγμα τού, οἱ ἐξ ὑπηρεταί ἐτρεμον ἀπὸ τὸν φόβον των. Εἰς ἐξ αὐτῶν ἐπιθύρσεν: — Αὐτὸς ὁ Οὐλρίκος θὰ γίνῃ αἰτία νὰ προδοθῶμεν, ποῦ στέκεται ὀλοένα ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὸ σπήλαιον, γὰ νὰ βλέπῃ καλ- λίτερα τὴ μάχην. — Ἐχει δίκην, ἐσυλλογίσθη ὁ κύριος Ὀρδερίκος, μὴ ἔχων δυνάμεις νὰ ὀμι- λήσῃ. Καλὲ αὐτὸς ὁ Οὐλρίκος εἶνε τρελλὸς! Κκι διὰ νέυματος ἐκάλεσε τὸν Ἐλ- βετὸν. — Ὡ, Αὐθέντα! ἀνέκραξεν οὗτος, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸ σιωπηλὸν σπή- λαιον, μ' ἐξημμένον πρόσωπον καὶ ὀφθαλ- μούς σπινθηρίζοντας; μὰ δὲν ἤξεύρετε τί χάνετε ποῦ δὲν βλέπετε αὐτὴ τὴ μάχην! κ' ἐγὼ χάνω τὴν εὐκαιρία νὰ πολέμησω κοντὰ εἰς τοὺς γενναίους αὐτούς! Τί παλλικάρια! τί πολεμισταί! Πάει, τοὺς

τὸν ἀλήθεια, καλὰ τοὺς διευθύνουν! Μπράβο του τοῦ ἀρχηγοῦ! . . . — Τίνος ἀρχηγοῦ; ποῖος εἶνε ὁ ἀρ- χηγός; πῶς ὀνομάζεται; ῥώτησεν ὁ κύριος Ὀρδερίκος, τοῦ ὁποῖου αἱ τρέ- μουσαι σιαγόνες μετὰ βίας συνηγούντο διὰ νὰρῶσσαν τὰς λέξεις. — Δέν το ξεύρω, ἀπήντησεν ἔνθους ὁ Οὐλρίκος, δὲν ξεύρω τίποτε, παρὰ μόνον τὸ σάλπισμά του, ποῦ το ἤκουσα

τοὺς ὑπαινιγμούς καὶ εἰς ὄλας του τὰς προσκλήσεις, ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἐπέ- στρεψεν εἰς τὴν σκοπιάν του. — Ἐξαφνα, οἱ ὑπηρεταί, οἱ ὁποῖοι εἶχον προβάλλῃ ὀλίγων τὴν κεφαλὴν ἄνωθεν τοῦ ὄμου τοῦ Ὄθωνος, εἰσώρμησαν πάλιν εἰς τὸ σπήλαιον, ὡς ὀρνίθια τρομαγμένα, καὶ δύο ἐξ αὐτῶν μάλιστα ἐπεσαν κάτω πρηγεῖς, ὡς ἄνθρωποι πληγωμένοι θα- νασίμως, ἐν ᾧ ὁ κύριος Ὀρδερίκος ἐκρού-

τὴν ὁποῖαν εἶνε κατηγορούμενο: — ἡ Μέλλουσα Καλόγηρα ἀσπάζεται τὴν Μαργαριτοφόρον, πληροφόρη δὲ τὴν Νοταλγοῦσαν Ἑλληνοῖδα ὅτι δὲν τὴν ἐξηγῶ ἤσεν, ἀλλὰ δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ τῆς ἀπευθύνῃ ἐπιστολήν: ὁ Δαρνότερης Νάβαρχος μὲν γράφει: Ἡ δὲ γυνὰ Ἀθηνᾶ μοῦ ἀπεκάλυψεν ὅτι ἔχει ἠλικίαν ἐνὸς ταλλήσου· ἐπειδὴ ἄλλοις τὸ τουρκικὸν τάλληρον ἔχει διαφό- ρους διαίτησεις, — 16 1/2, 19, 25, 33 γροσίων ἄλ.— τὴν παρακαλεῖ νὰ τῷ δώσῃ ἀκίμη μερικὰς διασαφίσεις: — ὁ Ἑλληνοῖδος Λέων ἀσπάζεται τὸν Τριμοσθῖνον Ἀστέρι καὶ το συχαίρει διὰ τὸ βραβεῖόν του: — τὸ Κεντρὸ εὐχαριστεῖ τὴν Ἑω- κηλίτιδα Κῆθρον διὰ τὰ συχαίρει ἡμῶν τῆς: — τὸ Φάσμα τῆς Νύκτος πληροφρεῖ τοὺς φίλους μου διὰ πρὸ πολλοῦ ἠλάξε ψευδώνυμον, καὶ διὰ δὲν στέλλει τετράδια εἰς ὄλους τῶν προτεινόντων, με τὸ παλαιὸν ἂν θέλοντο: ἀνακαλύψουν τὸ νέο: — ἡ Μικρὰ Γαλαζιανὴ ἀσπάζεται τὴν Μαργαριτο- φόρον καὶ τὴν ἐρωτᾷ τί γίνεται τὸ σκυλάκι τῆς: Ἑλπίς — ἡ Λιακὴ Μαργαριτα ἀσπάζεται τὴν Μέλλουσαν Καλόγηραν καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατί δὲν τῆς γράφει: — ἡ Πενθήμεος Κυπάρσος ἀσπάζεται τὴν Ἀνοικιάτικην Βραδύαν καὶ τὴν Ἐθνομον Κόρην καὶ τὰς εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συχαίρειά των· παρακαλεῖ δὲ τὸν Ἀσπροστασίτην νὰ λά- βῃ τὴν καλωσύνην γὰ τῆς στείλῃ ἕν ἄλλο τετρά- διον, διότι δὲν ἤξευρε πῶς, — ἔχασε τὸ πρῶ- τον, καὶ αὐτὸ τὴν λυπεῖ πολὺ: — ἡ Ἀβραμιδὴς Ἀβρα παρακαλεῖ τὸν Διονύσιον Καβαδιαν νὰ τῷ προτείνῃ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, διὰ νὰ μάθῃ τὸ ψευδώνυμόν του, καὶ αὐτὸς τὸνομά τῆς: — ἡ Νεράιδα τῶν Σπεσοῶν εὐχαριστεῖ τὸν Ἀγ- γελον τῆς Ἐυνοχίας διὰ τὰς εὐχὰς του καὶ τῷ λέγει, ὅτι κατὰ τὸ γνωμικὸν ποῦ ἔγραψε θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχῆ: — ἡ Ἑλληνοῖδος χαίρετὰ τὴν Σαν- θὴν Βωβότιδα καὶ Φωσφορίζουσαν Ὁλάσσαν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά- ξουν: ἡ Κωπηλάτις Κῆθρον με τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, Διοτροφοροῦσαν, Κόρην τοῦ Σερμυδῶος, Νεράιδα τῶν Σπεσοῶν καὶ Κρη- τικὸν Ναυτοπούλου (με τῶνά του) — τὸ Ἄν- θος τοῦ Μαῖου με τοὺς Ὁράλους Πρίγκιπας, Διαφωσθεῖσαν Ἑλπίδα, Λευκὸν Κρίνον, Τρε- μοσθῖνον Ἀστέρι καὶ Βάδεν-Πάουελ: — τὸ Κρητικὸν Κάστανον με τὸν Παρδαλὸν Γάτον, Κυματίουσαν Ὁλάσσαν, Κυνηγὸν τῶν Ἀγ- γέλων (με τῶνά του) Μελαγχροῖν Ἑλλη- νίδα καὶ Γριαγαφολλέιον Καμπόν — ὁ Ψευ- τοδιπληγὸς με τὸν Μικρὸν Γουνασιόπουδα, Ζιζάνιον τοῦ Γυμνασίου καὶ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακείου, (εἰ δυνατὸν με τὰ ὀνοματὰ των): — ἡ Ἀδρα τῆς Κερκυρας με τὸ Ἄρθος τῆς Ἰππομῆος, Φεῦτικο Τριανταφυλλάκι, Περ- θοδοῦσαν Καρδιαν καὶ Κωπηλίτιδα Κῆθρον (με τῶνά της): — τὸ Λευκὸν Κρίνον με τοὺς Νεο- σιλλέατους, Κυνηγὸν τῶν Αἰγάρων, Ζου- λέικαν, Φαιδίμην καὶ Περονόσπορον Αἰγίου — ἡ Ὀνειροπόλο: Ψυγὴ με τὸ Κεντρὸ, Σιω- πηλὴν Νύκτα, Ἐυγενὴ Καρδιαν, Ἑλληνοῖ- δην Ἑλληνοῖδα καὶ Λιωσπὴν Σουλιώτην: — Πυθαγόρας ὁ Σάμιος με τὴν Βίγλαν, Προ- κωμαίαν Σμύρνης, Ἀνοικιάτικην Βραδύαν, Ἀγαθόριον Ρόδου καὶ Μουσικήτην Ἀπὸλλω- να: — ἡ Μαρίδα τοῦ Ἐυρίπου με τὴν Μαρίδα τῆς Καρότου, Ἐθελίτιδας καὶ Ἀηδὸνα τῆς Ἐρμίου: — ἡ Ἐθνομον Κόρη με τὴν Ἀνοικιά- τικην Βραδύαν Διοτροφοροῦσαν, Παπαρού- ναν τοῦ Ἀγροῦ, καὶ Λιοσκηπὴ Δίρφην (εἰ- δυ ατόν, με τὰ ὀνοματὰ των): — ἡ Λιακὴ Μαρ- γαριτα με τὸν Περονόσπορον Αἰγίου, Ζικ- Ζάκ, Νεολαίαν τῶν Παριζίων, Ἀδν-Ροτρίγον καὶ Βιδ: — ὁ Προσωπιδόφορος Ἰππότες με τὴν Λιωτοπούλαν, Προκωμαίαν τῆς Σμύρνης — ὁ Νυκτοκόρα με τὸν Κάβο-Κόρακα, Ἀζικὴν Νύκτα, Σιω- πηλὴν Νύκτα, Λιωτοπούλαν (με τῶνά της) καὶ Φθινοπωρινὴν Νύκτα (τὴν ὁποῖαν γνωρί- ζει): — τὸ Κόκκινον Καπελάκι με τὴν Χιλόην τοῦ Κηφισοῦ, Γ. Λοκὸ Φιλάνι, Λεοπάρδαλιν,

Ἡ ἀνταλλαγὴ ἔνδος γράμματος ἐκάστης τῶν κατωθὶ λήξιων δι' ἔνδος ἄλλου, πάντοτε τὸ αὐ- τοῦ σχηματισμὸν ἄλλας τῶνας λέξεις: οὐδὲ, Κρῆς, σῆμα, σῆμα, τίς. Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαί. 422. Ἑλληνοσύμφρονον. αἱ - ε - ουκί - αου - αα - ε - εο - εεσι. Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τῶν Χριστοφάνου Μίδμα. 423. Γρῆφος. αἱ - ε - ουκί - αου - αα - ε - εο - εεσι. Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαί.

ματὸν, ημο: Ἀικατερίνην Χαριτίστον, Βάδεν Πάουελ, Ἑλληνοῖδον κτλ. κτλ. Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22 Σε- πτεμβρίου θάπακτῆρῳ εἰς: τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὄλους δεκταὶ μέχρι τῆς 6 Νοεμβρίου.

- Ὁ χάρτης τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύνανται γράφωσι τὰς λέξεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, ποιεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φαιλίλους, ὡν ἕκαστος τεύχεται 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1
- 414. Στοχευτέοριφος. Ποῖο, ἀρχαῖος καλλιτέχνης, χωρὶς κεφαλὴν ἂν μείνῃ, καὶ τὴν δόξαν του θὰ χάσῃ καὶ τετρίποδον θὰ γίνῃ; Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τοῦ Αἰγ. ἀνοῦ.
 - 415. Ἀναγραμματισμός. Ἄν το ἀφίση: ὅπως ἔχει Νύκτα-μέρα τρέχει, τρέχει Εἰς τὰς ἀχανεῖς; ἐκ ἄσπε: Καὶ ποεῖ δὲν σταματᾷ; Μ' ἂν το ἀναγραμματίσῃς, Μὴ θὰ θὰ σχηματίσῃς, Πού ἐνός ἤρωτος τὸ πάλαι Ἡιο ἄσπονδος ἐχθρά. Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τοῦ Κεντρῶ.
 - 416. Τονόγραφος. Ἄν μάρσις ὅπως ἔχει, εἶμαι ῥημά τι κοινόν. Ἄν τὸν τόνον μεταθέσῃς, εἶμαι μία ἐκ τῶν τριῶν... Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Ζαλιγγῶ.
 - 417. Ρόδος. Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔβδομο: πῶς ἐξήγησεν ἡ Θυσία. Τὸ δεύτερον εἶνε Θεὸς ἐν τῇ Μυθολογίᾳ. Τὸ τρίτον μου μέρος τῆς γῆς, ποῦ ὁμοία ἔχει δυο. Διαμέρισμα τῶν τέταρτον οἰκίας σου δεικνύω. Στὸ πέμπτον μου ἐξέπαντος ὑπακοή, νὰ δίδῃς Κι' ἀντωνυμίαν κτήσεως τῶν ἔκτον μου θὰ ἴδῃς. Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Ζαλιγγῶ.
 - 418. Ἀκανόνιστον. + + + + = Ἀνωνομία + + + + + = Ζῶν χρησίμων. + + + + + = Ὄρος τῆς Ἑλλάδος. + + + + + = Ἄνθος κινδίν. + + + + + + = Ἰχθυὸς ὑπόστμιος. + + + + + + + = Ἐγτομο ὄρατιον. Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν πτηνὸν φθόνον. Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἰγγελοῦ.
 - 419. Μυστικόν. Ἡ Ἀδρα τῆς Στυλίδος ὡς κ' ἡ τοῦ Πειραιῶς, Ἡ Ἀργυρὰ Σφυρίκτρα μαζὶ κ' ὁ Κεραυνός, Τὸ Ἄρθος τῆς Ἀλδῆς; καὶ τοῦ Ἀγροῦ τὸ Ἴον, Ἄν μου δανείσουν κάθε ψευδώνυμον ἐν γράμμα, Μακεδοῖας πόλιν θὰ κάμω ἐν τῷ ἔμα. Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τῆς Αἰσῆς τῆς Κερκυρας.
 - 420. Μυστικὰ Ἐρωτήσεις. Ὁ Διδάσκαλος. — Τί μέρος τοῦ λόγου εἶνε ὁ... Ὁ Μαθητῆς. — Ἐπ' ἔθετον τριγενές καὶ τρι- κατᾶληκτον. Ὁ Διδάσκαλος. — Πῶς; ! ! Ὁ Μαθητῆς. — Βέβια: ὁ... ἡ... τὸ... Ὁ Διδάσκαλος. — Χά, χά, χά! Μὴ, παι- δι μου, τὸ ἀρσενικόν, εἶνε οὐρὰ ὀλον σῶμα, τὸ θηλυκὸν ἐπαρχία τὸ οὐδέτερον ἀρχαία πόλις! Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τῆς Φουνοσταλασσίας.
 - 421. Μαγικὸν Γράμμα. Τῇ ἀνταλλαγῇ ἔνδος γράμματος ἐκάστης τῶν κατωθὶ λήξιων δι' ἔνδος ἄλλου, πάντοτε τὸ αὐ- τοῦ σχηματισμὸν ἄλλας τῶνας λέξεις: οὐδὲ, Κρῆς, σῆμα, σῆμα, τίς. Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαί.
 - 422. Ἑλληνοσύμφρονον. αἱ - ε - ουκί - αου - αα - ε - εο - εεσι. Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τῶν Χριστοφάνου Μίδμα.
 - 423. Γρῆφος. αἱ - ε - ουκί - αου - αα - ε - εο - εεσι. Ἐπιτέλῃ ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαί.